

Sygn. akt **IV RC 328/12**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział IV Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Mejka

Protokolant: Joanna Stobińska

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy

z powództwa D. M.

przeciwko K. M. i A. M.

o obniżenie alimentów

oddala powództwo.

Sygn. akt **IV RC 328/12**

UZASADNIENIE

Pismami z dnia 11 maja 2012 roku powód D. M. wystąpił o obniżenie alimentów ustalonych ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku w dniu 22 listopada 2010 roku w sprawie o sygn. akt V RC 838/09: należnych pozwanej K. M. z kwoty po 900 zł miesięcznie do kwoty po 300 zł miesięcznie, zaś pozwanej A. M. z kwoty po 600 zł miesięcznie do kwoty po 200 zł miesięcznie – z dniem wystąpienia z pozwem. Powód zażądał orzeczenia o kosztach procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniach pozwów powód wskazał, że w dniu 23 listopada 1991 roku zawarł z J. M. związek małżeński. W dniu 25 lutego 1992 roku powodowi i J. M. urodziła się pozwana K. M., zaś w dniu 20 sierpnia 1996 roku pozwana A. M.. W dniu 22 listopada 2010 roku strony zawarły przed Sądem Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt V RC 838/09 ugodę, w której pozwany zobowiązał się do łożenia alimentów na rzecz wówczas małoletnich córek – K. M. w kwocie po 900 zł miesięcznie, a A. M. w kwocie po 600 zł miesięcznie. Powód pracował podejmując się różnych zadań handlowych na terenie całego kraju. Uzyskiwał wynagrodzenie w kwocie 2.000 zł miesięcznie. Ponadto, w sezonie wakacyjnym powód prowadził w K. punkt tzw. małej gastronomii. Z końcem marca 2012 roku firma handlowa, w której powód pracował, została zlikwidowana. Doszło również do zniszczenia sprzętu powoda oraz jego wyposażenia gastronomicznego, które znajdowało się na terenie wynajmowanym przez powoda dla celów działalności gospodarczej. Szkody zostały oszacowane na kwotę 20.000 zł. Powód podał, że nie osiąga stałego dochodu, w związku z czym nie jest w stanie płacić ustalonych kwot alimentów. D. M. wskazał, że zobowiązuje się płacić alimenty w kwotach ustalonych ugodą gdy jego sytuacja finansowa ulegnie poprawie.

Vide: pozew k. 3-5, pozew k. 9-11, pismo procesowe z dnia 16 marca 2013 roku k. 84

Pozwane K. M. i A. M. wniosły o oddalenie powództw.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozwy pozwane wskazały, że powód jest zdrowy, w pełni sił, ma wyższe wykształcenie w zakresie ekonomii. Posiada 20-letnie doświadczenie zawodowe w branży gastronomicznej, dodatkowo ma uprawnienia marynarskie. Powód ma także duże doświadczenie w pracy handlowca-dystrybutora, przez okres dwóch lat zajmował się rozprowadzaniem książek do szkół podstawowych. Pomimo przejściowych trudności związanych z likwidacją punktu gastronomicznego powód ma możliwości zarobkowe. Kontakty powoda z córkami nie są częste. Zadłużenie powoda z tytułu niezapłaconych alimentów na rzecz pozwanych w marcu 2012 roku wynosiło ok. 12.000 zł. Przeciwno powodowi prowadzona jest egzekucja alimentów, powód uporczywie uchyla się od ich płacenia. Pozwana A. M. uczęszcza do 1 klasy humanistycznej Liceum Ogólnokształcącego nr (...) w G.. Uczestniczy w zajęciach dodatkowych z języka angielskiego. Jej miesięczny koszt utrzymania wliczając opłaty za media, czynsz, wydatki na jedzenie i ubranie, rozrywkę/kino, książki, kieszonkowe, leki, komitet rodzicielski, składki szkolne, zajęcia dodatkowe oraz wyjazdy na wakacje i ferie ustalono na kwotę 2.029 zł. Natomiast pozwana K. M. studiuje na G. Uniwersytecie Medycznym, w trybie dziennym. Jej miesięczny koszt utrzymania wliczając opłaty za media, czynsz, wydatki na jedzenie i ubranie, rozrywkę/kino, książki, kieszonkowe, zajęcia dodatkowe oraz wyjazdy na wakacje i ferie to kwota ok. 2.438 zł.

Vide: odpowiedź na pozew k. 77-79, odpowiedź na pozew k. 81-82

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód D. M. i J. M. zawarli związek małżeński w dniu 23 listopada 1991 roku. Z tego związku powód i J. M. mają dwoje dzieci: pozwaną A. M., urodzoną w dniu (...), oraz pozwaną K. M., urodzoną w dniu (...). Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 maja 2007 roku w sprawie o sygn. akt II C 4151/06, prawomocnym z dniem 8 czerwca 2007 roku, związek małżeński powoda i J. M. został rozwiązany przez rozwód.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** odpis skrócony aktu małżeństwa k. 6, odpisy skrócone aktu urodzenia k. 7-8

Ugodą z dnia 22 listopada 2010 roku, zawartą przez powoda D. M. i pozwane – wówczas małoletnie, reprezentowane przez przedstawicielkę ustawową J. M. – przed Sądem Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku pod sygn. akt V RC 838/09 pozwany zobowiązał się łożyć tytułem rent alimentacyjnych na rzecz pozwanej A. M. kwotę 500 zł miesięcznie, zaś na rzecz pozwanej K. M. kwotę 900 zł miesięcznie.

W listopadzie 2010 roku pozwana K. M. miała 18 lat. Była uczennicą prywatnej szkoły średniej – G. (...), w którym czesne wynosiło ok. 750 zł miesięcznie. Uczęszczała na kurs przygotowujący do matury z chemii i z biologii oraz zajęcia dodatkowe. Pozwana A. M. miała 14 lat. Była uczennicą szkoły prywatnej, za którą czesne wynosiło ponad 300 zł, uczestniczyła w kursie języka angielskiego oraz w zajęciach tanecznych. Pozwane zamieszkiwały z matką J. M.. J. M. prowadziła działalność gospodarczą, z której uzyskiwała dochód w kwocie ok. 2.500-3.000 zł miesięcznie.

W listopadzie 2010 roku powód D. M. prowadził w K. bar gastronomiczny. Obrót dzienny w barze wynosił ok. 3.000-4.000 zł, w sezonie letnim powód uzyskiwał dochód z prowadzonej działalności gastronomicznej w kwocie 20.000 zł. Powód wynajmował 1.4 ha ziemi rolnej. Dochody miesięczne powoda wynosiły 4.000 zł miesięcznie.

dowód: akta sprawy o sygn. akt V RC 838/09 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku – dowody wpłaty i zaświadczenia k. 17, 18-19, 22-28, 83-93, 96-105, 116-119; zaświadczenia k. 18, 22; oświadczenie D. M. k. 33; zeznania K. M. słuchanej w charakterze strony powodowej k. 77-79; zeznania J. M. słuchanej w charakterze strony powodowej k. 113-114; zeznania D. M. słuchanego w charakterze strony pozwanej k. 129-132; ugoda k. 133, 134; postanowienie k. 135

W 2013 roku pozwana A. M. miała 17 lat, wówczas była uczennicą pierwszej klasy II Liceum Ogólnokształcącego w G.. W latach 2012-2015 roku pozwana uczęszczała na dodatkowy kurs z języka angielskiego, którego koszt za okres od października 2012 roku do czerwca 2013 roku to kwota 1.567 zł, za okres od października 2013 roku do maja 2014 roku to kwota 1.769 zł, zaś za okres od października 2014 roku do czerwca 2015 roku to kwota 1.809 zł. W 2012 roku przez

ok. 3-4 miesiące pozwana uczęszczała na korepetycje z matematyki raz lub dwa razy w tygodniu, z czego koszt jednej godziny zajęć to kwota 30 zł. W 2014 roku pozwana odbyła 4 spotkania w ramach korepetycji z języka francuskiego – jedno spotkanie to koszt 40-50 zł. W październiku 2014 roku pozwana ponownie zaczęła uczęszczać na korepetycje z matematyki – raz lub dwa razy w tygodniu po 2 godziny, z czego koszt jednej godziny zajęć to kwota 40 zł. Ponadto, w okresie od października 2014 roku do kwietnia 2015 roku pozwana uczęszczała na kurs przygotowujący do matury z języka polskiego, którego koszt to kwota 1.020 zł.

W maja 2015 roku pozwana przystąpiła do egzaminu maturalnego. W październiku 2015 roku pozwana rozpoczęła jednolite stacjonarne studia magisterskie na kierunku prawo na Uniwersytecie G.. Przewidywany termin ukończenia studiów pozwanej to 30 września 2020 roku.

Pozwana leczy się endokrynologicznie z powodu przerostu nadnerczy, pozostaje pod opieką poradni endokrynologicznej. Z usług lekarzy korzysta prywatnie. Ponosi koszty związane z badaniami i poradami lekarskimi, takie jak: porada ginekologiczno-endokrynologiczna – 110 zł, USG tarczycy – 90 zł. Koszt miesięczny leków przyjmowanych przez pozwaną to kwota ok. 200 zł miesięcznie.

W dniu 20 sierpnia 2014 roku pozwana A. M. stała się pełnoletnia.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** potwierdzenia przelewów k. 107, 113, 175, 181; karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 146; zaświadczenia lekarskie k. 147, 222, 298, 315; zaświadczenia k. 168, 213, 277, 287-288, 354; faktury k. 214-216, 228-231, 317-321; rachunki k. 221, 225-226; skierowanie k. 223-224, 227, 303; wyniki badań k. 299-302, 304, 306-307, 316; zeznania świadka J. M. k. 236-238; zeznania pozwanej A. M. słuchanej w charakterze strony k. 336-337

W 2013 roku pozwana K. M. miała 21 lat. Studiowała na drugim roku stacjonarnych studiów magisterskich na kierunku analityka medyczna na G. Uniwersytecie Medycznym. Jednocześnie pozwana, przygotowując się do poprawy egzaminu maturalnego, uczestniczyła w kursach doszkalających z biologii i chemii. Początkowo miesięczny koszt kursów dodatkowych wynosił łącznie ok. 300 zł. W okresie od lutego 2012 roku do maja 2012 roku korepetycje były częstsze, co skutkowało zwiększeniem się ich kosztów do ok. 800-900 zł miesięcznie. W dniu 26 września 2013 roku pozwana K. M. rozpoczęła stacjonarne studia magisterskie na kierunku lekarsko-dentystycznym. Przewidywany termin ukończenia studiów pozwanej to 30 września 2018 roku.

Od 2010 roku do maja 2014 roku pozwana uczęszczała na dodatkowe zajęcia fitness, ich koszt wynosił ok. 100 zł miesięcznie. Pozwana leczyła się ortodontycznie. Koszt jednej wizyty u lekarza ortodonta to początkowo kwota ok. 150 zł (raz na 1,5 miesiąca), obecnie jej koszt to ok. 50 zł (raz na 2 miesiące). Pozwana pozostaje również pod opieką lekarza dermatologa. Koszt jednej wizyty to kwota ok. 100 zł. Początkowo wizyty odbywały się co 2 miesiące, obecnie są rzadsze. Po każdej wizycie pozwana dokonywała zakupu leków za kwotę ok. 100 zł.

Pozwana dojeżdża na zajęcia w szkole wyższej samochodem. (...) otrzymała od babci, koszt renowacji auta pokryła matka pozwanej J. M. i wynosił on 1.500 zł. Ubezpieczenie samochodu to kwota 500 zł rocznie, koszt zakupu paliwa to koszt ok. 300 zł miesięcznie. Co pół roku pozwana wymienia opony w aucie, co generuje koszt 100 zł miesięcznie.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** oświadczenie k. 91, 92; potwierdzenia przelewów k. 106, 174; zaświadczenie k. 259, 289, 355; zeznania pozwanej K. M. słuchanej w charakterze strony k. 337-338

W 2013 roku pozwane zamieszkiwały wraz z matką J. M., prowadząc trzyosobowe gospodarstwo domowe. Opłaty mieszkaniowe to kwota ok. 1.200 zł miesięcznie, na co składają się wydatki następującymi tytułami: energia ok. 200 zł, telefon ok. 50 zł, telewizja cyfrowa ok. 72 zł, Internet ok. 100 zł, czynsz 800 zł, wywóz nieczystości ok. 60 zł.

Dodatkowym wydatkiem tytułem utrzymania pozwanych to koszt zakupu biletów miesięcznych – wydatek w kwocie 44 zł miesięcznie na rzecz każdej z pozwanych.

Obowiązek pokrywania kosztów utrzymania pozwanych niemal – przy uwzględnieniu niewielkich wpłat pozwanego wskazanych w dalszej części uzasadnienia – w całości spoczywał i spoczywa na matce pozwanych J. M..

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** rachunki i potwierdzenia przelewów k. 102-105, 108-112, 114-133, 148, 149-167, 170-174, 176-180; faktury k. 169; zeznania J. M. jako świadka k. 236-238; zeznania pozwanej A. M. słuchanej w charakterze strony k. 336-337; zeznania pozwanej K. M. słuchanej w charakterze strony k. 337-338

Powód D. M. nie wywiązuje się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego wobec pozwanych. Powód przekazuje pozwany kwoty po ok. 300-400 zł co dwa miesiące. Przeciwno powodowi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie E. F. prowadzi postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt Kmp 148/12. Powód opłaca pozwany koszty telefonu. Ponadto raz na jakiś czas przekazywał dodatkowe pieniądze, gdy zaistniała taka potrzeba, np. gdy pozwana A. M. otrzymała mandat w wysokości 200 zł za brak ważnej karty miejskiej. Obecnie nie uczestniczy w ich kosztach utrzymania poza przekazywaniem niepełnej – wskazanej powyżej – kwoty alimentów.

Zaległość powoda wobec pozwanych tytułem alimentów w zakresie należności głównej na dzień 15 lutego 2016 roku wynosiła 62.640,38 zł.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** częściowo zeznania powoda D. M. słuchanego w charakterze strony k. 335; zeznania pozwanej A. M. słuchanej w charakterze strony k. 337; zeznania pozwanej K. M. słuchanej w charakterze strony k. 338; informacja od Komornika Sądowego k. 388

Od około 12 lat matka pozwanych J. M. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G.. Zatrudnia cztery pracownice na stanowisku fryzjerek, których wynagrodzenie to kwota ok. 1.500 zł miesięcznie. Ponadto, J. M. prowadziła bar gastronomiczny w J.. W kwietniu 2014 roku miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego doszło do podpalenia obiektów handlowo-gastronomicznych, gdzie jedną z pokrzywdzonych była J. M..

Tytułem prowadzonej działalności gospodarczej J. M. w 2011 roku uzyskała przychód w kwocie 306.338,11 zł, zaś dochód w kwocie 19.066,74 zł. W dniu 2012 roku J. M. uzyskała przychód w wysokości 323.827,27 zł, stratę w wysokości 6.160,85 zł. W 2013 roku J. M. osiągnęła dochód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 1.689,21 zł (przychód 193.239,59 zł), ponadto uzyskała przychód tytułem najmu w wysokości 15.074,54. W 2014 roku dochód J. M. wyniósł 55.817,41 zł. We wrześniu 2015 roku J. M. uzyskała przychód z prowadzonej działalności gospodarczej w kwocie 177.538,24 zł, dochód w kwocie 34.183,36 zł.

Ok. 7 lat J. M. zawarła umowę o kredyt hipoteczny. W 2014 roku miesięczna rata kredytu wynosiła ok. 1.800 zł. J. M. spłacała również kredyt na samochód, z ratą 500 zł miesięcznie. Zobowiązania spłacała planowo i terminowo. Oprócz mieszkania, w którym zamieszkuje wraz z pozwany, J. M. jest właścicielką mieszkania położonego w G. – Żabi K. o powierzchni ok. 49 m². Mieszkanie w kwietniu 2014 roku było wynajmowane za kwotę 1.400 zł miesięcznie. J. M. wynajmowała wówczas także lokal użytkowy przy ul. (...) w G.. Z tytułu wynajmu osiągała wówczas przychód w wysokości ok. 2.500 zł miesięcznie.

U J. M. rozpoznano zwyrodnienie kręgosłupa. Poddawana była rehabilitacji.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowód:** obliczenie dochodu k. 136-146; dokumentacja lekarska k. 217-220, 293-296, 325-328; zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz z dokumentacją fotograficzną k. 232-234, 311-314; zeznania świadka J. M. k. 236-238; PIT k. 252-257, historia zdrowia i choroby k. 290-292; zaświadczenie k. 356; informacja miesięczna k. 357

Powód D. M. w zeznaniach składanych do urzędu skarbowego wykazał przychody w następujących wysokościach: w 2010 roku – 113.954,13 zł, w 2011 roku – 165.026,47 zł, w 2012 roku – 0 zł, w 2013 roku – 0 zł, w 2014 roku – 0 zł.

W marcu 2013 roku u powoda występowały problemy z kręgosłupem. U powoda zastosowano leczenie farmakologiczne, zalecono rehabilitację kręgosłupa. Powodowi wypisano zwolnienie lekarskie.

W okresie od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wypłaciła powodowi zasiłek chorobowy w kwocie 630 zł. Za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku powodowi wypłacono zasiłek chorobowy w kwocie 1.840 zł. Za okres od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia 31 marca 2014 roku powodowi wypłacono zasiłek chorobowy w kwocie 320 zł.

W 2014 roku powód zajmował się akwizycją produktów edukacyjnych do szkół podstawowych, za co uzyskiwał wynagrodzenie w kwocie 1.500-2.000 zł miesięcznie. Nie było to zatrudnienie zarejestrowane.

Nie później niż w maju 2014 roku powód podjął zatrudnienie na terenie Niemiec w budownictwie. Uzyskiwał dochód w kwocie ok. 1.500 euro brutto.

vide: oświadczenie powoda uznane za podstawę do ustaleń faktycznych na podstawie art. 230 k.p.c. k. 238; ponadto **dowód:** informacja k. 322; lista płac k. 323-324, 362-363

W lipcu 2012 roku podjęto przeciwko powodowi czynności windykacyjne w przedmiocie zadłużenia powoda wobec (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.. W 2013 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku M. C. pod sygn. akt Km 1448/13 wszczął przeciwko powodowi egzekucję należności wobec wierzyciela (...) S.A. w G..

dowód: pismo (...) S.A. k. 40-41; PIT 97-98, 247-279; skierowanie k. 93; informacja k. 94; zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 99; zajęcie wierzytelności k. 100; wydruki z podsystemu Urzędu Skarbowego k. 196-201; zaświadczenie k. 246-247

Powód ma wykształcenie wyższe licencjackie, ukończył studia na kierunku marketing. W latach 80-tych XX wieku był zatrudniony jako starszy marynarz na platformie wiertniczej. Ma 20-letnie doświadczenie w gastronomii, a nadto w budownictwie i jako przedstawiciel handlowy.

okoliczności bezsporne

Powód w latach 2007-2011 pracował jako przedstawiciel handlowy. Pracę wykonywał od września do maja, w sezonie letnim prowadził działalność gastronomiczną. Jako przedstawiciel handlowy powód uzyskiwał wynagrodzenie w kwocie 4.000-6.000 zł miesięcznie. Powód zrezygnował z zatrudnienia. Powód ma możliwość podjęcia zatrudnienia na nowo na tym samym stanowisku u tego samego pracodawcy.

dowód: zeznania świadka M. S. k. 203-204

Na dzień 20 czerwca 2013 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami pracy dla osób w zawodzie: pracownik ogólnobudowlany z wynagrodzeniem od 1.800 zł do 3.000 zł brutto miesięcznie, dla osób bez kwalifikacji zawodowych z wynagrodzeniem od 1.656 zł do 1.900 zł brutto miesięcznie.

Na dzień 27 czerwca 2013 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami na stanowisko: technik budownictwa z wynagrodzeniem od 10 zł do 12 zł za godzinę, murarz z wynagrodzeniem od 22 do 26 zł na godzinę, dekarz z wynagrodzeniem na poziomie 1.800 zł brutto miesięcznie, dla mężczyzn bez kwalifikacji zawodowych z wynagrodzeniem od 1.600 zł do 1.900 zł brutto miesięcznie.

W dniu 30 kwietnia 2014 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami pracy na stanowisku: przedstawiciela handlowego z wynagrodzeniem od 1.600 zł do 2.400 zł, pracownika ogólnobudowlanego z wynagrodzeniem od 1.600 zł do 2.500 zł, dla mężczyzn bez kwalifikacji zawodowych z wynagrodzeniem od 1.600 zł do 2.100 zł.

W okresie od dnia 1 czerwca 2013 roku do dnia 6 maja 2014 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami pracy na stanowiskach: przedstawiciela handlowego, murarza, murarza-tylnkarza, malarza-tapeciarza, malarza budowlanego, szpachlarza, robotnika budowlanego oraz dla mężczyzn bez kwalifikacji zawodowych, wynagrodzenie

kształtowało się na poziomie od 600 zł do 7.500 zł. Najwyższe stawki obowiązywały w zawodzie przedstawiciela handlowego (do kwoty 7.500 zł brutto miesięcznie).

Na dzień 16 lutego 2016 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami pracy na stanowisko monter wyrobów z drewna z wynagrodzeniem na poziomie 2.300 zł oraz dla mężczyzn bez kwalifikacji zawodowych z wynagrodzeniem od 1.000 zł do 3.000 zł brutto.

Na dzień 9 lutego 2016 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami pracy na stanowiska majster budowy, malarz/kafelkarz, malarz/szpachlarz, pracownik ogólnobudowlany. Wynagrodzenie kształtowało się na poziomie od 1.850 zł do 5.000 zł brutto miesięcznie.

dowód: informacje z Powiatowych Urzędów Pracy k. 188, 189, 241-242, 387,398

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego. Sąd oparł się na dokumentach urzędowych załączonych do akt sprawy oraz na przedstawionych mu dokumentach prywatnych. Dowodom w postaci dokumentów urzędowych Sąd dał wiarę co do tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumentom prywatnym wyłącznie co do tego, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 k.p.c.).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że materiał dowodowy obejmujący dowody obiektywne w postaci dokumentów został uznany za wiarygodny w zakresie tych dokumentów, które zostały wymienione w części uzasadnienia obejmującej ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd. Albowiem dokumenty te pozostawały wzajemnie spójne, zgodne z doświadczeniem życiowym, a przede wszystkim ich wiarygodności strona przeciwna nie kwestionowała.

W zakresie dołączonych do akt sprawy dowodów z dokumentów na podstawie art. 217 § 2 k.p.c. a contrario Sąd pominął jedynie dokumenty znajdujące się na k. 305 oraz k. 308-310 uznając że fakty, które na ich podstawie można by ustalić, są nieistotne dla rozstrzygnięcia. Fakty te bowiem miały mieć miejsce w 2008 roku, natomiast dla Sądu w niniejszej sprawie były istotne okoliczności, które zaistniały nie wcześniej niż po 2010 roku.

Sąd przeprowadził nadto dowody z zeznań świadków M. S. i J. M.. Zeznania świadków były wewnętrznym spójne, w ocenie Sądu wyczerpujące. Ważne, że żadna ze stron wiarygodności świadków nie kwestionowała, wobec tego i Sąd nie miał podstaw, by wątpić w rzetelność przedmiotowych dowodów.

W toku postępowania pozyskano również dowody z zeznań stron – powoda D. M. oraz pozwanych K. M. i A. M., słuchanych w trybie art. 303 k.p.c. i art. 304 k.p.c.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zeznań pozwanych trzeba podkreślić, że zeznania te zostały, w ocenie Sądu, złożone starannie i wyczerpująco. Ich treść została poparta dowodami obiektywnymi w postaci dokumentów oraz dowodem subiektywnym – w postaci dowodu z zeznań świadka J. M.. Co bardzo istotne – powód treści zeznań pozwanych nie podważał w żadnej części. Wobec powyższego Sąd rzeczony dowody uznał za wiarygodne i jako takie poczynił podstawą wydanego rozstrzygnięcia.

Z kolei dowodowi z zeznań powoda Sąd odmówił wiary w przeważającej części. Przede wszystkim treść zeznań powoda została zakwestionowana przez stronę pozwaną niemal w całości – zwłaszcza w tym zakresie, w którym zeznania dotyczyły sytuacji majątkowej i zarobkowej, w tym możliwości zarobkowych, powoda. Mimo to powód swoich twierdzeń nie poparł niemal żadnym dowodem. Poza tym analiza całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt niniejszego postępowania na skutek inicjatywy obu stron procesu prowadzi do wniosku, że zeznania i oświadczenia składane przez powoda w toku procesu są w znacznym zakresie niespójne, również wewnętrznym. Dowód zakwestionowany przez stronę przeciwną, a nadto wewnętrznym sprzeczny, nie mógł zostać uznany za podstawę

rozstrzygnięcia. Sąd szczegółowo odniesie się do poszczególnych twierdzeń powoda, na których opiera on powództwo, w dalszych częściach uzasadnienia.

W tym miejscu warto wskazać, że postanowieniem z dnia 9 lutego 2016 roku (k. 380) oddalono wniosek powoda z dnia 1 lutego 2016 roku (k. 378) o odroczenie terminu rozprawy – jako niepoparty żadnym materiałem, który choć uprawdopodobniałby twierdzenie powoda o niemożliwości stawiennictwa na termin posiedzenia.

Przed przystąpieniem do oceny merytorycznej powództwa należy poczynić kilka uwag o rozkładzie ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym.

Zasadę rozkładu ciężaru dowodu określa przepis art. 6 k.c., który stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, zaś ten, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Procesowym odzwierciedleniem tej zasady jest przepis art. 232 zd. 1 k.p.c., stosownie do którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 26/75, niepubl.).

Powyższe uwagi teoretyczne dotyczące rozkładu ciężaru dowodu w procesie cywilnym należy interpretować nadto przy uwzględnieniu przesłanek merytorycznych danego roszczenia, które w toku procesu podlegają ocenie. To z kolei uzasadnia zastrzeżenie, że w danym procesie obowiązek dowodowy spoczywający na stronie może nie zwalniać sądu w całości z powinności podejmowania czynności dowodowych z urzędu. Dotyczy to m. in. postępowania mającego za przedmiot roszczenie alimentacyjne – jak to jest w niniejszej sprawie. To zadanie sądu nie może jednak prowadzić do zwolnienia strony występującej z żądaniem ze spoczywającego na niej zadania wykazania zgłaszanych przez nią twierdzeń. Ciężar dowodowy zasadniczy nadal spoczywa bowiem na stronie, działania podejmowane przez sąd mają zakres niewielki i sprowadzać się mogą w głównej mierze do pozyskania danych urzędowych lub danych od osób trzecich, których uzyskanie przez stronę z uwagi na ograniczenia nałożone przepisami prawa nie będzie możliwe.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił przepis art. 138 k.r.o. Zgodnie ze wskazanym przepisem w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Rozstrzygnięcie o żądaniu pozwu wymagało więc zbadania, czy doszło do „zmiany stosunków”, o której mowa w przywołanym przepisie. Zatem sąd obowiązany był porównać stan istniejący w dacie uprawomocnienia się poprzedniego orzeczenia dotyczącego obowiązku alimentacyjnego ze stanem istniejącym w dacie orzekania w niniejszej sprawie.

Przesłankę „zmiany stosunków”, o której mowa w art. 138 k.r.o., należy interpretować przy uwzględnieniu art. 133 k.r.o. i art. 135 k.r.o. Zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zakres świadczeń alimentacyjnych zależy przy tym od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (por. art. 135 § 1 k.r.o.).

W doktrynie ugruntowało się stanowisko, że aby art. 138 k.r.o. mógł znaleźć zastosowanie, nie muszą wystąpić równocześnie zmiany w zakresie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego i zmiany w zakresie zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (por. H. Haak, Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz. Obowiązek alimentacyjny, Towarzystwo Naukowe Organizacji i Kierowania „Dom Organizatora”, Toruń 1995, s. 140).

Powództwo o zmianę przewidziane w art. 138 k.r.o. wchodzi w grę w razie zmiany stosunków. Przez pojęcie „stosunków” w tym wypadku należy rozumieć okoliczności istotne z punktu widzenia ustawowych przesłanek obowiązku alimentacyjnego i jego zakresu (np. art. 133 k.r.o. i art. 135 k.r.o.). Zatem zmiana „stosunków” tak pojmowanych, bez potrzeby zajmowania się zagadnieniami szczególnymi, jest zmianą okoliczności, od których zależy istnienie i zakres obowiązku alimentacyjnego. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 1974 roku w sprawie o sygn. akt II CO 9/74, LEX nr 7560)

Nie każda zatem zmiana stosunków w przywołanym powyżej rozumieniu uzasadnia roszczenie o obniżenie alimentów. Żądanie oparte o art. 138 k.r.o. może być skuteczne dopiero wówczas, gdy zostanie stwierdzone, że z uwagi na zmianę okoliczności tak zmienił się zakres usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego lub możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego, że niezbędne jest wyznaczenie nowego zakresu zobowiązania alimentacyjnego.

Ponadto, w wypadku alimentów zasądzonych przez sąd – lub ustalonych ugodą sądową, podstawą powództwa z art. 138 k.r.o. mogłyby być tylko zmiana stosunków, o ile zmiana taka nastąpiłaby po uprawomocnieniu się wyroku, którym zasądzono na rzecz osoby uprawnionej alimenty – lub uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania wydanego na skutek zawarcia przez strony ugody przed sądem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1999 roku w sprawie o sygn. akt I CKN 274/99, LEX nr 327915).

Powództwo D. M. opierało się na twierdzeniu, że od czasu, gdy jego obowiązek alimentacyjny wobec pozwanych został ustalony, możliwości zarobkowe obowiązanego zmniejszyły się. Powód nie kwestionował ani okoliczności faktycznych istotnych dla ustalenia usprawiedliwionych potrzeb każdej z pozwanych, ani samych ich twierdzeń co do wysokości czynionych przez nie na co dzień wydatków. Powód nie podważał w szczególności wskazań pozwanych, że od czasu, gdy ugoda w sprawie o sygn. akt V RC 838/09 została zawarta, ich potrzeby wręcz się zwiększyły. Powód twierdził jedynie, że ze względu na swoją obecną sytuację majątkową oraz zdrowotną nie jest dla niego obiektywnie możliwe ponoszenie takich wydatków tytułem renty alimentacyjnej dla każdej z pozwanych jakie zostały ustalone.

Uprzedzając ocenę twierdzeń strony powodowej warto w tym miejscu dla porządku podać, że również dla Sądu nie było wątpliwości, że usprawiedliwione potrzeby każdej z pozwanych – porównując z listopadem 2010 roku – zwiększyły się. Obie pozwane ukończyły szkołę średnią, a rozpoczęły studia magisterskie w trybie stacjonarnym. W międzyczasie każda z pozwanych uczestniczyła w zajęciach dodatkowych edukacyjnych, dzięki którym zwiększyła się wiedza uprawnionych niezbędna dla odnalezienia się przez pozwane na obecnym rynku pracy, jak również która umożliwiła pozwany rozpoczęcie studiów na kierunkach zgodnych z ich zainteresowaniami. Nie można także pominąć, że pozwana A. M. – z uwagi na występujące u niej schorzenie – musi pozostawać na stałe pod opieką poradni endokrynologicznej, poddawać się badaniom i zażywać leki. Powyższe również generuje usprawiedliwione art. 135 k.r.o. koszty. Koszty utrzymania mieszkania, w którym pozwane wraz z matką J. M. zamieszkują, odpowiadają realiom panującym na rynku nieruchomości. Zatem ich zaliczenie do kosztów utrzymania każdej z pozwanych w wysokościach podanych przez stronę pozwaną także jest właściwe. W tych okolicznościach ustalenie przez pozwane kosztów swojego utrzymania na kwoty po ok. 2.000 zł miesięczne zostało ocenione jako uzasadnione należycie.

Wobec powyższego, przy uwzględnieniu uwag poczynionych powyżej a dotyczących zakresu obowiązku dowodowego stron w procesie, stwierdzić należy, że choć powód swoje twierdzenia winien był udowodnić, z tego obowiązku powód nie wywiązał się.

Powód wskazywał, że u podstaw pogorszenia się jego sytuacji zarobkowej stały dwie okoliczności – uniemożliwienie mu prowadzenia działalności gospodarczej o profilu gastronomicznym oraz problemy zdrowotne uniemożliwiające mu podjęcie zatrudnienia.

Należy zwrócić uwagę, że powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, by umowa najmu/dzierżawy nieruchomości, gdzie prowadził bar w K., została mu wypowiedziana, zaś sprzęty, dzięki którym mógł świadczyć usługi, zniszczone – jak wskazywał w pozwie. Co więcej – powód nie wykazał, by obiektywnie został pozbawiony możliwości podjęcia na nowo działalności gospodarczej. Powód nie przedłożył żadnego dowodu, na którego podstawie

jego twierdzenia, by z przyczyn zdrowotnych nie było dla niego możliwe podjęcie zatrudnienia, można by uznać za polegające na prawdzie. Brak w aktach sprawy dowodu, by choć przez pewien czas trwania niniejszego procesu podjęcie zatrudnienia przez powoda nie było możliwe. Za taki dowód nie można bowiem uznać skierowania na badania czy zaświadczenia (k. 98-99), albowiem te mogą wskazywać jedynie na okoliczność, że powód miał problemy ze zdrowiem. Nie wynika z nich jednak, by powód był niezdolny do podejmowania działalności zarobkowej. Co więcej – na dalszym etapie procesu powód, co przyznał, podjął zatrudnienie. Samym tym posunięciem więc omawianemu zarzutowi powoda powód zaprzeczył.

Sąd, oceniając przesłankę możliwości zarobkowych i majątkowych powoda, zwrócił uwagę na następujące okoliczności.

Po pierwsze, Sąd odnotował wskazanie w deklaracjach podatkowych powoda, jakoby od 2012 roku powód nie uzyskiwał żadnego dochodu. Jednak temu wskazaniu przeczą pozostałe dowody zebrane w aktach sprawy. Nie jedynie bowiem powód uzyskiwał w latach 2012-2014 zasiłek chorobowy z KRUS. Powód na początkowym etapie postępowania również wskazał, że dochód w 2012 roku uzyskiwał – do marca 2012 roku. Ponadto, powód na rozprawie 22 kwietnia 2014 roku oświadczył, że uzyskuje dochód – w kwocie 1.500-2.000 zł (k. 238). Pozwane temu oświadczeniu nie zaprzeczyły, co pozwoliło Sądowi przywołany fakt na podstawie art. 230 k.p.c. uczynić podstawą rozstrzygnięcia. Nie można również pominąć okoliczności w sprawie bezspornej, że od maja 2014 roku powód był już zatrudniony – w Niemczech, legalnie, jego zatrudnienie było zarejestrowane, a wynagrodzenie mu wypłacane. Poza tym – odnosząc się do lat poprzedzających, w szczególności do roku 2013 – niewiarygodne dla Sądu jest twierdzenie, by powód był w stanie spełniać wszystkie swoje podstawowe potrzeby jedynie dzięki zasiłkowi chorobowemu wypłacanemu przez KRUS. To wszystko czyni twierdzenie powoda o nieuzyskiwaniu dochodów w latach 2012-2014, na które powód wskazywał przedkładając PIT, niewiarygodnym.

Po drugie, zeznania powoda już nawet co do samej daty, kiedy jego sytuacja majątkowa miała ulec drastycznemu pogorszeniu, są niepewne. Powód w pozwie wskazywał bowiem, że do rozwiązania z nim umowy najmu/dzierżawy nieruchomości, gdzie prowadził działalność gospodarczą, miało dojść w 2012 roku. Jednak z drugiej strony słuchany na rozprawie w trybie art. 303 k.p.c. i art. 304 k.p.c. powód zaznaczał, że zaniechał prowadzenia działalności gospodarczej już w 2011 roku, a nie w 2012 roku. Zeznania powoda są również nieprzekonujące jeśli chodzi o rozmiar prowadzonej przez niego działalności gastronomicznej – powód wskazywał bowiem na jeden punkt gastronomiczny. Tymczasem z zeznań świadka M. S. wynika, że powód miał trzy takie punkty (k. 204). Powód nie przedstawił żadnych dokumentów ani na okoliczność przedmiotu prowadzonej działalności gospodarczej, ani na okoliczność umowy najmu/dzierżawy, która miała mu zostać wypowiedziana, jak również na okoliczność szkód, które miał ponieść – mimo że na wymiar tych szkód w wielkości 20.000 zł wskazywał.

Po trzecie, powód twierdził, że przyczyną, dlaczego nie jest dla niego możliwe dalsze płacenie na rzecz pozwanych alimentów w ustalonej dotychczas wysokości, jest znaczna ilość innych zobowiązań finansowych, z których terminową spłatą zresztą zalega.

W sprawie nie było sporu, że przeciwko powodowi podejmowane są czynności egzekucyjne nie jedynie w ramach postępowania egzekucyjnego mającego za przedmiot alimenty, do których zapłaty tytułem wykonawczym powód na rzecz pozwanych został zobowiązany. Jednocześnie powód nie przedłożył jednak żadnych innych dowodów, które szerzej wymiar zadłużenia powoda wobec osób trzecich przedstawiałyby. Powód wymienił szereg podmiotów – swoich wierzycieli. Nie złożył jednak przede wszystkim żadnej dokumentacji na tę okoliczność – mimo zobowiązania do przedłożenia dowodów w terminie zakreślonym, nałożonego na strony niniejszego postępowania na rozprawie w dniu 1 grudnia 2015 roku (k. 368). Powód podniósł, że pomaga finansowo niepełnosprawnemu kuzynowi – pomijając w tym miejscu fakt, że taka pomoc świadczona dobrowolnie nie może wyprzedzać obowiązku alimentacyjnego – dowodu na ten fakt żadnego nie złożył. Powód wskazywał również na zobowiązania wobec organów podatkowych – szerzej ich jednak nie przedstawił. Zastanawiające w tym kontekście jest wskazanie powoda, jakoby po jego stronie ciążył obowiązek spłaty zobowiązania podatkowego – którego możliwe by było jednak zrestrukturyzowanie zgodnie z dobrem powoda. W tym celu koniecznym byłoby, na co powód sam wskazał, stawiennictwo powoda w siedzibie urzędu

skarbowego. Powód podał, że na podjęcie takiej czynności nie ma czasu. Sądu nie jedynie dziwi takie stanowisko w kontekście podejmowania przez każdego człowieka – co wiadomo z doświadczenia życiowego – starań zgodnych z jego interesem. Również – przy uwzględnieniu pozostałych niepopartych materiałem dowodowym wskazań na wielość niespłaconych przez powoda długów – to stwierdzenie uzasadnia stanowisko o niewiarygodności zeznań powoda, w których wskazuje on na swoją złą sytuację finansową.

Nawiązując do przesłanki zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o. trzeba podkreślić, że ów możliwości zarobkowe zobowiązanego nie zawsze mogą być utożsamiane z faktycznie osiąganymi zarobkami. W judykaturze zostało wyjaśnione, że przez ustawowe określenie „możliwości zarobkowe i majątkowe” należy rozumieć nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swego majątku, lecz te zarobki i dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, zakres potrzeb dziecka, które powinny być zaspokajane przez rodziców, wyznacza treść art. 96 k.r.o. Stosownie do dyrektywy zawartej w tym przepisie, rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych jak i duchowych, a także środki wychowania według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Zawsze jednak każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia zapewniającego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie zawodowe i podstawowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby zależy już od osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji. Najszerszy zakres usprawiedliwionych potrzeb przysługuje dziecku, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Przyjmuje się, że ten zakres powinien być ustalony w taki sposób, aby w razie zaspokojenia stopa życiowa dziecka była taka sama jak stopa życiowa rodziców. Sąd Najwyższy podkreślił, że zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą, dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich sami żyją.

Zważając na wyżej przedstawioną wykładnię pojęcia majątkowych i zarobkowych możliwości zobowiązanego – w okolicznościach niniejszej sprawy powoda – Sąd zwrócił uwagę wpiertw na zeznania świadka M. S., dawniej pracodawcy pozwanego. Z jednej strony Sąd odnotował, że już w dacie zawierania ugody przed Sądem, w której ustalono wysokości rent alimentacyjnych wobec pozwanych, których obniżenia powód dochodzi w niniejszej sprawie, powód u świadka nie był zatrudniony. Z drugiej zaś – co pozostawało najważniejsze – świadek wyraził wolę na nowo podjęcia współpracy z powodem, przy czym możliwe byłoby osiągnięcie przez powoda wynagrodzenia rzędu 4.000-6.000 zł. Zatrudnienie się przez powoda u świadka i uzyskanie dochodu w wymienionej wysokości zależne więc było jedynie od decyzji samego powoda.

Ponadto, Sąd z urzędu ustalił, że na kolejnych etapach procesu dla powoda na rynku pracy były dostępne oferty zatrudnienia – w zawodach, w których powód bądź jest wykształcony, bądź ma doświadczenie. Oferty dostępne dla pozwanego niejednokrotnie gwarantowały mu wynagrodzenie co najmniej w wysokości takiej, która umożliwiałaby mu zapłatę alimentów na rzecz pozwanych w wysokości dotychczas obowiązującej.

Nie można było również pominąć faktu, że powód rzeczywiście jest zatrudniony, czego tytułem uzyskuje wynagrodzenie. Co więcej – jak wynika z oświadczenia złożonego przez powoda na rozprawie w dniu 24 marca 2016 roku – przedmiotowe wynagrodzenie ma wynosić 4.500 zł netto miesięcznie.

Przy takich okolicznościach faktycznych Sąd nie widzi podstaw, by przychylić się do wskazania powoda, że nie ma on możliwości, by realizować obowiązek alimentacyjny wobec pozwanych w ustalonej dotychczas wysokości.

Ponadto, warto w tym miejscu przypomnieć, że podstawą do zmiany zakresu obowiązku alimentacyjnego, stosownie do art. 138 k.r.o., jest zmiana stosunków. Odnosząc się do okoliczności niniejszej sprawy – zmiana będąca podstawą do

uwzględnienia żądania powoda musiałyby polegać na pogorszeniu się możliwości zarobkowych powoda. Tymczasem szereg okoliczności, na które powód się powołuje, była już przez niego podnoszona w toku procesu prowadzonego przed Sądem Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt V RC 838/09 – takie jak problemy powoda z zatrudnieniem z uwagi na jego problemy zdrowotne, czy obciążenia finansowe związane z ponoszeniem kosztów utrzymania kuzyna. Samo wskazywanie na te okoliczności bez dowodzenia, by jakiegokolwiek szczegóły dotyczące tych kwestii od czasu zawarcia przez strony ugody wystąpiły lub uległy zmianie, w tym procesie nie może być więc skutecznie wskazywane. Przedmiotowe okoliczności zostały już bowiem w sprawie o sygn. akt V RC 838/09 uwzględnione.

Nie można również pominąć instytucji z art. 136 k.r.o. Zgodnie z tym przepisem jeżeli w ciągu ostatnich trzech lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych osoba, która była już do tych świadczeń zobowiązana, bez ważnego powodu zrzekła się prawa majątkowego lub w inny sposób dopuściła do jego utraty albo jeżeli zrzekła się zatrudnienia lub zmieniła je na mniej zyskowne, nie uwzględnia się wynikłej stąd zmiany przy ustalaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych. Sąd zauważył, że – jak wynika z PIT przedłożonego przez powoda – w 2011 roku powód uzyskał przychód w znacznej wysokości, nawet dużo wyższej niż uzyskanej w 2010 roku. Dla Sądu zastanawiający jest tak znaczny spadek przychodu powoda pomiędzy 2010-2011 rokiem a rokiem 2012, kiedy to powód wystąpił z pozwem wszczynającym niniejsze postępowanie. Z okoliczności ustalonych w toku niniejszego postępowania nie wynika, by do takiej sytuacji doszło z przyczyn, którym powód nie zawinił. Taka zmiana nie mogła być więc – także z tego względu – w niniejszym procesie uwzględniona.

Reasumując, powód nie wykazał, by możliwości zarobkowe i majątkowe powoda zmieniły się, zmieniły się przy tym w tym kierunku, przy uwzględnieniu nadto zakresu usprawiedliwionych potrzeb uprawnionych, który uzasadniałby zmianę wysokości obciążających go rent alimentacyjnych na rzecz pozwanych – stosownie również do dalszych warunków z art. 136 k.r.o. i art. 138 k.r.o. Powództwo o obniżenie alimentów nie mogło więc zasługiwać na uwzględnienie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd, działając na podstawie art. 138 k.r.o. a contrario w zw. z art. 135 § 1 k.r.o., orzekł jak w sentencji.